

Basme din jurul lumii

70 DE MICI POVEȘTI DE NOAPTE BUNĂ

Ilustrații de Anna Láng
Traducere din limba engleză de Laura Frunză

Editura Paralela 45

Cuprins

INTRODUCERE	6
OALA CU AUR	8
MOTANUL ÎNCĂLȚAT	10
PRINȚUL BROSCOI	12
MĂNUȘA BUNICULUI	16
CELE UNSPREZECE LEBEDE.....	18
RĂȚUȘCA CEA URÂȚĂ	22
FRUMOASA ADORMITĂ	25
MAMA HOLLE.....	28
MUZICANȚII DIN BREMEN	30
FIUL REGELUI IRLANDEI	32
ALADDIN ȘI LAMPA FERMECATĂ	34
PRIVIGHETOAREA	38
PRINȚUL CARE S-A ÎNSURAT CU O BROASCĂ.....	42
RAPUNZEL	44
MĂRUNȚEL	46
PRINȚESA ȘI BOBUL DE MAZĂRE.....	50
MINCINOSUL	52
BĂIATUL CARE S-A DUS LA VÂNTUL DE MIAZĂNOAPTE	54

VULPEA ȘI BARZA	58
BLESTEMUL IZVORULUI	60
MICA SIRENĂ	64
SOLDĂȚELUL DE TINICHEA.....	66
COCOȘUL CEL CURAJOS.....	70
BAMBUS ȘI REGINA ALBINELOR.....	72
VÂNTUL ȘI SOARELE	74
VULPEA ȘI BRAHMANUL	77
CUM SĂ TE ÎMBOGĂȚEȘTI	78
RICKY SMOC-DE-PĂR	80
TAM LIN	84
PRINȚESA DIN TURN	86
MUNȚII ÎNZĂPEZIȚI ȘI PASĂREA FERICIRII	89
DEGEȚICA	90
LUPUL ȘI VULPEA	92
IARNA ȘI PRIMĂVARA	94
COCOȘUL, CÂINELE ȘI VULPEA	97
NIMFA ȘI PESCARUL	98

BUCLE AURII ȘI CEI TREI URȘI	100
ȘOARECELE DE LA ȚARĂ ȘI ȘOARECELE DE LA ORAȘ	103
CENUȘĂREASA	104
VULPEA ȘI COCOȘUL	106
ARICIUL ȘI IEPURELE	109
PORTOCALELE DE AUR	110
SATUL DE VRĂBII	112
CRĂIASA ZĂPEZII	114
PRINȚUL ȘARPE	116
ȘOARECELE ȘI BROSCUȚA	118
PANTERA	121
GHICITORUL CEL MINCINOS	122
URIAȘUL CEL EGOIST	124
ȚESTOASA ȘI MAIMUȚA	126
PAPAGALUL ȘI ADĂPĂTOAREA	128
MAIMUȚA ȘI CROCODILUL	130
RUMPELSTILTSKIN	133

GIRAFĂ CEA ÎNFUMURATĂ.....	137
FIICA LUNII ȘI A SOARELUI	138
BILA DE LUMINĂ	140
CELE TREI DORINȚE GHINIONISTE.....	142
LILIAȘUL CEL FUDUL	144
SPIRITUL DIN STICLĂ.....	146
FRUMOASA ȘI BESTIA.....	148
POVESTEA PĂȘĂRII COLIBRI	150
CANGURUL BOHRA.....	153
MAUI ȘI SOARELE.....	154
HAIENELE CELE NOI ALE ÎMPĂRATULUI.....	157
DEGEȚEL.....	160
LEUL ȘI ȘOARECELE	163
BĂTRÂNUL DIN PĂDURE	164
JACK ȘI VREJUL DE FASOLE	166
PIELE DE MĂGAR.....	169
DIAMANTE ȘI BROAȘTE RÂIOASE.....	172

Introducere

„Îmi spui o poveste?”

În fiecare seară, la ora de culcare, copiii din toată lumea cer să li se spună o poveste, ca parte dintr-un ritual la finalul zilei, care îi ajută să se pregătească pentru un somn odihnitor.

Nimic nu se compară cu basmele și cu fabulele, al căror farmec îi introduce pe copii într-o lume plină de personaje remarcabile, de emoții și de magie și, în același timp, îi ajută să se relaxeze și să se calmeze.

Poveștile următoare îndeplinesc acest rol și, în plus, mai au un avantaj: toate pot fi citite în mai puțin de cinci minute, cu promisiunea că, până la sfârșitul fiecărei povești, copiii se vor cufunda în tărâmul viselor.

Oala cu aur

A fost odată un țăran înțelept care locuia într-un sat de munte împreună cu cei trei fii ai săi. Băieții leneveau toată ziua, fără să facă nimic din zori și până-n seară, în timp ce tatăl lor muncea din greu de la răsăritul soarelui și până la apus. Din păcate, însă, într-o zi, țăranul s-a îmbolnăvit și, în timp ce zăcea la pat, ogoarele lui au fost lăsate în paragină, așa că n-au mai dat niciun fel de roade.

— Ce ne vom face? s-a văitat unul dintre băieți.

— Cine va munci pământul? a spus altul, îngrijorat.

— Cum o să facem rost de mâncare? a strigat al treilea, disperat.

Țăranul și-a chemat fiii la căpătâiul lui și le-a mărturisit un secret: îngropase o oală cu aur pe pământurile lui.

— Căutați-o cu atenție pe ogoarele noastre! Săpați fiecare palmă de pământ și o să fiți bogați!

Evident, cei trei băieți au dat fuga și s-au apucat de săpat. Au săpat, și au săpat, și au săpat și mai mult, până când au răscolit tot câmpul, dar n-au găsit nicio oală cu aur.

— Păi atunci, hai să semănăm o cultură! a sugerat al doilea frate.

Acestea fiind spuse, au plantat, au udat și au recoltat grâul.

— Cred că ar trebui să vindem o parte din recoltă la piață! a sugerat fratele mai mic.

Efortul lor le-a adus mulți bani și, în cele din urmă, au înțeles lecția tatălui lor:

— Deci asta voia să ne învețe! Lucrurile prețioase se obțin doar cu muncă grea și cu mult efort!

Și, din ziua aceea înainte, cei trei frați și-au suflecat mânecile și au devenit niște fermieri destoinici, la fel ca tatăl lor.

Motanul Încălțat

Un morar bătrân și-a lăsat toate bunurile moștenire fiilor săi: cel mai mare a primit moara, mijlociul a primit măgarul, dar al treilea n-a primit decât motanul. Văzând dezamăgirea din ochii tânărului său stăpân, motanul a început să vorbească:

— O să te îmbogățesc! i-a spus motanul. Ai încredere în mine! N-am nevoie decât de un sac și de o pereche de ciubote.

După ce a primit obiectele cerute, motanul s-a încălțat cu ciubotele și a pus o găinușă-de-baltă în sac, pe care i-a dăruit-o regelui din partea marchizului de Carabas. Regele i-a mulțumit și l-a întrebat despre stăpânul lui misterios. Motanul Încălțat a vorbit ore întregi despre averea și bogățiile marchizului, apoi a făcut o plecăciune și a plecat în treaba lui.

După vreo câteva zile, regele a ieșit la o plimbare cu trăsura împreună cu fiica lui. Motanul i-a așteptat, a oprit trăsura și a cerut ajutor.

— Marchizul de Carabas a fost tâlhărit și aruncat în râu! Majestate, puteți să-l ajutați și să-l primiți în trăsura voastră?

Curios să-l cunoască pe nobilul de care auzise atâtea, regele a fost de acord. El nu știa, însă, că „marchizul” era stăpânul motanului, pe care acesta îl convinsese să se arunce în râu. Totuși, marchizul era atât de încântător și de misterios, încât prințesa a fost foarte impresionată de el. Și la fel și tânărul a fost fermecat de frumusețea ei.

Apoi motanul a sugerat ca toți să meargă să ia cina la palatul marchizului și i-a făcut cu ochiul stăpânului său mirat. A luat-o la fugă spre castelul unui căpcăun îngrozitor și a ajuns acolo înaintea tuturor. Când a ajuns la podul basculant, l-a întâmpinat o voce înfricoșătoare. Era căpcăunul!

— Cine ești și cum îndrăznești să intri în castelul meu? O să plătești cu viața!

Motanul nu s-a lăsat intimidat și a spus sfidător:

— Am auzit că ești un mare vrăjitor, dar pun răzășag că nu te poți transforma în ceva mic și firav, cum ar fi un șoarece.

— Ha-ha-ha! a râs căpcăunul. Asta-i o joacă de copil!

Cât ai pocni din degete, căpcăunul s-a transformat într-un șoarece și, la fel de repede, Motanul Încălțat s-a azvârlit asupra lui și l-a înfulecat dintr-o înghițitură.

Chiar atunci a sosit și trăsura regelui, iar motanul s-a grăbit să-i întâmpine.

— Bun venit la palatul Marchizului de Carabas!

Impresionat de eleganța și de bogățiile castelului și cucerit de personalitatea tânărului morar de care se îndrăgostise fiica lui, regele a acceptat cu bucurie căsătoria celor doi.

Cât despre Motanul Încălțat, și-a dat jos cizmele acelea inconfortabile și, de atunci înainte, și-a petrecut zilele lenevind prin castel, culcușit pe perne moi și savurând străchinuțe pline cu lapte.

Prințul broscoi

A fost odată ca niciodată o prințesă care era atât de frumoasă că până și soarele se minuna de ea. Când era cald, fata se ducea în pădure să se răcorească la un iaz, sub un tei bătrân. Dacă se plictisea, se juca cu o minge de aur. Era jucăria ei preferată.

Într-o zi, prințesa a scăpat mingea în apă și a început să plângă amarnic.

Atunci o voce i s-a adresat:

— Ce-ai pățit, tânără prințesă?

Șocată, prințesa s-a uitat în jur să vadă cine i-a vorbit.

— Ah! Tu ești, broscoiule! a spus prințesa. Plâng pentru că am scăpat mingea de aur în iaz.

— Nu mai plânge! Te pot ajuta, dar vreau să știu ce-mi dai la schimb? s-a oferit broscoiul.

— Orice-ți dorești, broscoiule drag! Haine, aur, giuvaieră! i-a promis ea.

— Eu vreau doar să fiu prietenul tău, să te joci cu mine, să mănânc de pe farfuria ta și să dorm în patul tău, a răspuns broscoiul.

— Bine, doar adu-mi mingea înapoi! a răspuns ea.

Broscoiul a sărit în iaz și i-a aruncat mingea pe iarbă. Peste măsură de încântată, prințesa a luat-o la goană.

— Stai, prințesă! Trebuie să mă iei în brațe. Nu pot să alerg așa repede! a strigat broscoiul.

Dar tânăra fată nu l-a auzit și a uitat repede de el.

A doua zi, cineva a bătut la ușă în timp ce prințesa lua prânzul cu tatăl ei.

— Prințesă, deschide ușa! a spus o voce răgușită.

Era broscoiul! Prințesa a trântit ușa și s-a așezat înapoi la masă, tremurând de frică.

— Ce-ai pățit, draga mea? a întrebat regele.

— A venit broscoiul acela urât care m-a ajutat să-mi recuperez mingea din iaz. l-am promis că o să-l iau cu mine peste tot!

— Iar promisiunile sunt făcute pentru a fi ținute! i-a spus regele. Lasă-l să intre!

Broscoiul a fost invitat la prânz, unde a mâncat din farfuria prințesei.

— Am mâncat destul. Acum sunt obosit și vreau să trag un pui de somn!

Prințesa a izbucnit în lacrimi. Nici măcar nu voia să atingă broscoiul, dar regele a dojenit-o din nou, amintindu-i că nu trebuie să-i disprețuim pe cei care ne-au ajutat la nevoie.

Când au ajuns în camera ei, broscoiul s-a cuibărit pe pernă lângă prințesă, care era îngrozită de gândul că trebuie să petreacă noaptea lângă un oaspete nedorit.

A doua zi dimineața, broscoiul i-a cerut prințesei un sărut. La schimb, i-a promis că va dispărea pentru totdeauna din viața ei.

Prințesa l-a luat în mâini și, trecând peste dezgustul pe care îl simțea, i-a dat un sărut. Deodată, ca prin magie, broscoiul s-a transformat într-un prinț chipeș. El i-a explicat că fusese blestemat de o vrăjitoare răzbunătoare și că numai sărutul unei prințese putea rupe vraja. Tânărul prinț a cerut-o de soție pe prințesă și ea a acceptat.

Următoarea zi, opt cai albi, împodobiți cu pene la căpăstru, i-au dus pe cei doi îndrăgostiți la castelul prințului, unde au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Mănușa bunicului

Într-o zi geroasă de iarnă, un bunic și-a pierdut o mănușă în timp ce traversa o pădure cu căruța.

A găsit-o un șoricel și și-a zis fericit:

— Am găsit un loc cald în care să stau pe perioada iernii! apoi s-a cuibărit în mănușă.

După o vreme, a mai venit și o broscuță.

— Cine locuiește aici? a întrebat ea.

— Un șoricel! Și tu cine ești?

— Sunt o broscuță. Pot să intru și eu? a răspuns ea.

— Da, haide înăuntru! a spus rozătoarea.

Mai târziu a venit și un iepuraș care s-a oprit și a întrebat, cu timiditate:

— Cine locuiește aici?

— Un șoricel și o broscuță. Și tu cine ești? au întrebat cele două animale în cor.

— Sunt un iepuraș. Pot să intru și eu să mă încălzesc?

— Bine, intră și stai cu noi! au convenit cei doi noi prieteni.

Apoi a venit o vulpe, care a întrebat cine locuiește în mănușă. Și ea li s-a alăturat!

În curând, au venit un lup și un porc mistreț. Când s-au strecurat și ei în mănușă, erau atât de înghesuiți că nimeni nu se mai putea mișca!

Apoi a apărut un urs.

— Cine locuiește aici? a întrebat ursul cu o voce groasă.

— Un șoricel, o broscuță, un iepuraș, o vulpe, un porc mistreț și un lup! au răspuns animalele.

— Dar... cum ați încăput toate acolo? s-a mirat ursul.

— Și tu cine mai ești?

— Sunt un urs! Lăsați-mă și pe mine să intru!

— Dar cum? Nu mai e loc!

— Dați-vă mai încolo!

— Bine, dar promite-ne că o să stai într-un colț!

Și uite-așa, mănua a devenit căsuța celor șapte animale! Era atât de plină încât arăta ca un balon umflat. Între timp, bunicul și-a dat seama că și-a pierdut mănua și s-a întors s-o caute. Când a găsit-o, a văzut că se mișca destul de ciudat. Până și câinele lui a început să latre:

— Ham! Ham! Ham!

Bunicului nu i-a venit să-și creadă ochilor. Uitându-se mai îndeaproape, a văzut capul unui șoricel, coada unei vulpi, vârful urechii unui iepure, un pic de blană și niște dinți ascuțiți și lucioși. Speriate de apariția bătrânului, animalele au țâșnit toate afară din mănua și au fugit în pădure. Iar bunicul și-a luat mănua și a plecat acasă.